

Waar gaan we eigenlijk heen

Toon Tellegen
Waar gaan we
eigenlijk heen

Geïllustreerd door

Thé Tjong-Khing



Amsterdam • Antwerpen

Em. Querido's Uitgeverij BV

2023



Copyright teksten © 2023 Toon Tellegen
Copyright illustraties © 2023 Thé Tjong-Khing
Voor overname kunt u zich wenden tot
Em. Querido's Uitgeverij BV,
Weteringschans 259, 1017 XJ Amsterdam.

Boekverzorging Brigitte Slangen
Illustraties omslag en binnenwerk Thé Tjong-Khing

ISBN 978 90 214 8254 5 / NUR 303
www.querido.nl
www.thetjongkhing.nl

Inhoud

De muur	7	De les van de mus	67
Alleen dieren met een lange hals	17	Op de hoogste tak van de wilg	71
Zijn	21	De waarde van de tor	74
Alles denken	25	Toeval	78
De eenling	30	Een beschamende vertoning	83
Wij bestaan niet	35	De grootte van het verdriet	88
Onder de grond	39	De onzekerheid	92
De bestelling	44	Moe	95
Aan de beurt	47	Een stille bewonderaar	98
Al die tijd	50	Twee soorten dieren	101
De veruurdag	52	Zijn kop in de grond	105
De oorlog	54	De dingen in zijn kamer	108
De zekerheid	58	Aan de rand van de steppe	113
Wat hij voelde	62		

De muur

Op een ochtend liepen de eekhoorn en de mier door het bos.

‘Waar gaan we eigenlijk heen?’ vroeg de eekhoorn.

‘Naar de verte,’ zei de mier.

‘O,’ zei de eekhoorn.

Het was een mooie dag en ze liepen het bos uit, de verte in.

‘De wereld is zó groot, eekhoorn...’ zei de mier.

‘Ja,’ zei de eekhoorn.

‘En hoe verder je loopt, hoe groter hij wordt,’ zei de mier.

De eekhoorn zweeg.

‘Dus eigenlijk,’ ging de mier verder, ‘als je maar altijd doorloopt, is hij oneindig groot.’

De eekhoorn knikte, maar hij wist niet wat oneindig



was en hij geloofde niet dat iemand altijd zou kunnen doorlopen. Hij dacht zo diep mogelijk na. Als ik ga zitten, dacht hij, zou de wereld dan weer kleiner worden? En als ik dan altijd blijf zitten?

Hij vond dat een ingewikkelde gedachte en besloot alleen nog maar om zich heen te kijken.

Ze liepen over een onafzienbare vlakte. Zo nu en dan passeerden ze een rotsblok, en boven hun hoofd zeilde soms een klein wit wolkje door de reusachtige blauwe lucht.

Urenlang liepen ze door.

Toen stonden ze plotseling voor een muur.

Het was een grote, hoge muur. Er groeide klimop tegen en de stenen waren brokkelig en verweerd.

Ze liepen een eind langs de muur. Er was nergens een gat of een poort, en er kwam ook geen eind aan de muur.

‘We kunnen niet verder,’ zei de eekhoorn.

‘Maar we kunnen er wel overheen,’ zei de mier. ‘Kijk uit.’

Hij stapte op de schouders en het hoofd van de eekhoorn en klom op de muur.

‘Wat is er aan de andere kant?’ vroeg de eekhoorn.

Het was lange tijd stil. Toen zei de mier: ‘Niets.’

‘Maar wat zie je dan?’ vroeg de eekhoorn.

‘Niets.’
‘Maar als je naar beneden kijkt, zie je dan geen grond?’
‘Nee.’
‘En lucht? Je ziet toch wel lucht?’
‘Nee. Ook geen lucht.’
‘Is het er dan donker?’
‘Nee,’ riep de mier. ‘Het is er niets.’
Het was even stil. De eekhoorn dacht na.
‘Is het er soms heel oud?’ vroeg hij toen. ‘Of grijs?’
‘Nee,’ zei de mier. ‘Ook niet.’
‘Kun je er iets horen?’
‘Nee,’ zei de mier. ‘Niets.’
‘Is het er dan helemaal stil?’
‘Nee.’
‘Maar als je niets hoort, dan is het toch stil?’
‘Ja,’ zei de mier. ‘Dat dacht ik ook. En toch is het niet stil. Het is niets.’
‘Maar dat kan niet,’ zei de eekhoorn.
‘Nee,’ zei de mier.
De eekhoorn dacht een tijd na.
‘Waar ruikt het naar?’ vroeg hij toen.
‘Het ruikt niet,’ zei de mier.
De eekhoorn zweeg en dacht weer een tijd na.
‘Als je kon vliegen, kon je er dan overheen vliegen?’
vroeg hij toen.



‘Waaroverheen?’

‘Daaroverheen.’

‘Er is geen daar. Dat zeg ik je toch. Er is niets.’

‘Kun je je dan niet aan de andere kant naar beneden laten zakken?’

‘Er is geen andere kant! Er is maar één kant! En nu moet je niets meer vragen!’

De mier stapte weer op het hoofd van de eekhoorn en sprong op de grond.

Ze gingen met hun rug tegen de muur in het gras zitten.

Een hele tijd zwegen ze. Toen zei de eekhoorn: ‘Wat hebben we ver gelopen.’

Hij keek over de enorme vlakte, die zich uitstreekte tot het bos, dat niet groter was dan een klein zwart puntje aan de horizon.

De mier zei niets. De eekhoorn kon zien dat hij nadacht. Het was alsof hij ergens niet op kon komen. Er stonden dikke rimpels op zijn voorhoofd.

Even later begon de mier een gat te graven onder de muur door. Driftig vloog de grond omhoog. Maar toen hij midden onder de muur was kon hij niet verder graven.

‘Ik kan niet verder,’ hoorde de eekhoorn hem roepen.

‘Waarom niet?’ riep de eekhoorn terug.

‘Er is niets meer te graven.’

‘Is er geen grond meer?’

‘Nee.’

‘Wat is er dan?’

Even was het stil. Toen klonk er een zacht en aarzelend

‘Niets.’

De mier kroop terug en ging naast de eekhoorn staan. Hij sloeg de aarde van zich af.

‘En toch moet er een andere kant zijn,’ zei hij. ‘Dat moet.’

‘Waarom moet dat?’ vroeg de eekhoorn.

‘Dat moet!’ schreeuwde de mier. ‘Dat moet!’ Hij stampte op de grond en liep woedend heen en weer. ‘Er moet iets zijn!’

‘Wat dan?’ vroeg de eekhoorn.

‘Iets!!’ De stem van de mier sloeg over en leek wel omhoog te vliegen. Zijn gezicht zag er rood en verwilderd uit en zijn voelsprietten zaten in de war.

‘Niets is verschrikkelijk!’ schreeuwde hij. Toen kneep hij zijn ogen dicht, haalde diep adem en zei: ‘Nee. Niets is niet verschrikkelijk. Niets is niets.’

‘Dat is dus nóg erger,’ zei de eekhoorn voorzichtig.

‘Nee!!’ gilte de mier. Hij ging op zijn hoofd staan en zwaaide met zijn poten in het rond. ‘Dat is niets!!’

De eekhoorn zweeg en keek naar de grond. Hij drukte het puntje van zijn staart tegen zijn neus.

Als daar niets is, dacht hij, dan is hier dus alles. Hij keek naar de lucht en de vlakte en het bos in de verte en de mier naast hem. Dat is dus alles, dacht hij. Meer is er niet.

Hij knikte en was tevreden over wat er was. Meer hoeft er ook niet te zijn, dacht hij.

Maar de mier liep rood en voorovergebogen heen en weer en hij zei voortdurend: 'Er moet iets zijn. Dat moet. Dat moet.'

De eekhoorn kreeg honger en zei: 'Laten we maar teruggaan.'

De mier zuchtte heel diep, keek nog één keer vertwijfeld naar de muur, zei nog één keer 'Er moet iets zijn' en liep toen voor de eekhoorn uit de vlakte in.

Zwijgend liepen ze in de richting van het bos.

Na een tijd keek de eekhoorn even om. De muur was al niet meer dan een dunne zwarte streep.

Toen het donker was kwamen ze in het bos aan.

'De wereld valt me tegen,' zei de mier.

De eekhoorn zei niets.

'Weer iets wat me tegenvalt,' ging de mier verder en hij schudde zijn hoofd.

De eekhoorn dacht aan dingen die hem soms tegenvie-

len, zoals bedorven honing, staartpijn en onleesbare brieven.

Laat in de avond zaten ze in het huis van de eekhoorn, boven in de beuk, en aten rode stroop en hadden het over verjaardagen, over taarten, over de zon, over de geur van dennenhars, over de kraanvogel en over de zomer. Over alles hadden ze het, behalve over de wereld en over niets.



Alleen dieren met een lange hals

Op een dag besloot de giraf een feest te geven voor dieren met een lange hals.

Het zou een exclusief feest worden voor een klein gezelschap.

Hij had ook wel een feest kunnen geven voor dieren met vlekken, maar daar waren er te veel van, meende hij, en dan zou het feest niet exclusief zijn. Of voor dieren met twee steeltjes, maar dan zou waarschijnlijk alleen de slak komen en pas verschijnen als het feest al dagenlang was afgelopen. En misschien zou hij wel helemaal niet komen.

Hij nodigde de zwaan, de struisvogel, de emoe en de flamingo uit.

Op een middag aan het eind van de zomer kwamen zijn gasten een voor een naar zijn huis aan de rand van het bos. Het was een hoog huis, met ruimte voor elke hals, hoe lang ook.

De dieren begroetten hem met een sierlijke zwaai van hun hals en gaven hem fraaie halsbanden en wollen kra- gen voor in de winter. Ze aten de taart die de giraf hun voorzette en lieten elke hap langzaam in hun hals naar be- neden glijden om er zo lang mogelijk van te genieten.

‘Wat zijn wij bevoorrecht!’ zeiden ze tegen elkaar, zwaaiden hun hoofden rakelings langs elkaar en vergele- ken de lengte en dikte van hun halzen.

Halverwege het feest stapte onverwachts de krekel naar binnen.

‘Wat gezellig, een feest!’ zei hij. ‘Wie geeft het? Ben ik op tijd? Is er taart?’

‘Krekel,’ zei de giraf, ‘het spijt me, dit is een exclusief feest voor dieren met een lange hals en die heb jij niet.’

‘Dat maakt niet uit,’ zei de krekel, ‘ik houd van elk soort feest, en wat is belangrijker: een lange hals of feestvie- ren?’

‘Maar je hoort niet bij ons.’

‘Nu wel,’ zei de krekel.

De giraf wist niet wat hij daarop moest zeggen en de krekel stortte zich in het feestgewoel, was al gauw het mid- delpunt en danste met iedereen.

‘Wat een feest,’ riep hij, ‘ik ben blij dat ik gekomen ben!’ Er kwamen nog meer dieren die het feest wilden bij-

wonen. Maar de giraf was nu vastbesloten en wees ze de deur, zei dat hun hals niet lang genoeg was, daar was niets aan te doen.

‘En de krekel dan?’ vroegen ze.

De giraf dacht even na en zei: ‘Die is halsreikend, zo heet dat. Die reikt naar een hals. En daar is er maar één van.’ Hij wist niets anders te bedenken en wilde niet nog meer afbreuk doen aan zijn feest door de aanwezigheid van dieren die van alles hadden, maar geen lange hals.

Teleurgesteld gingen die dieren weer weg. Zij waren volgens hen ook halsreikend, maar ze wisten dat niet zeker.

De krekel vertelde opgetogen sjirpend over de vele exclusieve feesten waar hij was geweest: feesten van dieren met slurven, dieren met schilden, met geweien, met scharen, met acht poten, met duizend poten en met een fonteintje. Op dat laatste feest – op de nek van de walvis – was hij de enige gast geweest. ‘Dat was het exclusiefste feest dat ik ooit heb bijgewoond,’ zei hij, ‘maar dit komt in de buurt!’

Hij sjirpte vervolgens luidkeels een liedje om, zoals hij zei, de feeststemming te verhogen.

De andere gasten dansten zwijgend en met rimpels in hun hals verder. De krekel verstoorde hun gevoel van uit-

zonderlijkheid en ze dachten erover zelf een feest te geven voor dieren met een lange hals die daarbij ook roze waren of hun kop in de grond konden steken.

Aan het eind van de avond knikten ze naar de giraf en gingen zonder iets te zeggen en met hun hals recht omhoog naar huis.

De krekkel vertrok ook. ‘Ik kom de volgende keer weer, giraf!’ riep hij nog over zijn schouder, toen hij tussen de bomen verdween, op weg naar een feest van de vleermuis voor vliegende nachtdieren.

De giraf bleef alleen achter. Zijn feest was mislukt, dat was duidelijk.

Hij legde zijn hals op de tafel en liet zijn kop aan de andere kant naar beneden hangen. Wat heb ik eigenlijk aan die hals van mij? dacht hij. Niets!

Hij nam zich voor een volgende keer een feest te geven voor iedereen, ook voor dieren met een korte hals of zelfs zonder hals, zoals de adder en de spin. Iedereen zou welkom zijn.

Hij verheugde zich al op dat feest, waarop hij misschien eindelijk eens zou dansen met het nijlpaard en zijn slanke hals om de kolossale nek van zijn grijze vriend zou slaan.